

پایدار

امیرحسین فرشچیان^{۱*}، پریسا هاشمپور^۲، احد نژاد ابراهیمی^۳

۱ دانشجوی کارشناسی ارشد مهندسی معماری اسلامی، دانشکده معماری و

شهرسازی، دانشگاه هنر اسلامی تبریز، ایران

(amirfarshchian۹۲@gmail.com)

۲ استادیار دانشکده معماری و شهرسازی، دانشگاه هنر اسلامی تبریز، ایران

(hashempor_p@yahoo.com)

۳ استادیار دانشکده معماری و شهرسازی، دانشگاه هنر اسلامی تبریز، ایران

(a_ebrahimi_s@yahoo.com)

چکیده

مسئله اخلاق و رعایت آن در تمام موازین زندگی و اصول حرفه ای معمار اسلامی قرار داشته است. ذکر زبانی حق تا برپائی یک بنا برای خشنودی پروردگار از جمله موارد و مسائل اخلاقی است که معماران سنتی بسیار به آن مجهز بودند. حال مسئله اصلی اینجاست که معمار سنتی را می توان فردی اخلاق گرا نامید و همینطور بواسطه ی این موضوع که به آفرینش های مهمی دست یازیده و اثری به ارمغان آورده در کمال پایداری و عزت؛ آیا می توان از رهیافت های این موضوع به سوی معماری پایدار دست یافت؟ در این نگارش کیفی مسائل اخلاقی و تأثیر آن بر وجوه معماری مطرح و پیرامون آن براساس توضیحات و تفاسیر گوناگون اخلاق و رابطه آن با خلق معماری پایدار بحث می شود. سپس بواسطه نتیجه گیری های تفسیری و منتج شده از نمودارها این نتایج حاصل می شود که می توان نمود اخلاق را مؤلفه ای در جهت خلق معماری پایدار و هدفمند به کار بست.

واژه های کلیدی: اخلاق، معماری سنتی، معمار، معماری پایدار